

jo ikke kan have Garanti for, at det, der skal være det centrale; ogsaa i Virkeligheden bliver det.

Men naar Seminarierne saaledes hidtil have været tvungne til at gøre Kundskabsmeddelelsen til Hovedsagen; saa er dette jo i det nærværende Forslag erkendt at være en Mangel, man har villet raade Bod paa ved at skærpe Betingelserne for Optagelse paa Seminariet. Det betyder jo bl. a., at man vil frigøre selve Arbejdet i Seminariet for meget af det, som nu tynger det; frigøre Kræfterne til en virkelig Tilegnelse af det, der læres der. Hvis Eleverne mødte i Seminarierne med en større Del af de Kundskaber, de som Lærere skulde meddele andre, fik jo Seminariet som Lærerskole netop væsentlig den Opgave at vise sine Disciple, hvorledes man skulde bearbejde disse Kundskaber for at gøre dem frugtbringende ved Undervisningen. Jo højere man ved Optagelsen stiller Fordringen, desto snarere bliver det Seminariet muligt at føre denne sin Opgave igennem. Derfor er jeg glad ved, at man paa dette Punkt skærper Kravene. Men selvfølgelig maa man ikke skærpe dem urimeligt udover det, som det under de Forhold, Eleverne leve under, og i den Alder, hvorom her er Tale, er muligt at forsvare.

Af de nuværende Optagelsesbetingelser er en enkelt bortskaaren i Forslaget, nemlig Fordringen om, at man i Forvejen skal have været Præparand et Aar hos en Skolelærer. Da vi sidst forhandlede Seminarieloven, stod jeg ene paa Skansen og stillede Fordring om at fjerne denne Fordring; lod ikke en Gang mit Forslag derom komme til Afstemning her i Tinget, fordi jeg vidste, at jeg her stod omtrent lige saa ene, som jeg havde staaet i Udvalget. Det glæder mig derfor, at Regeringen nu slutter sig til denne Tanke ud fra de samme Betragtninger, jeg da gjorde gældende, men som ikke den Gang havde Magt nok i sig til at medføre en Forandring.

Det, som skulde være det foreliggende Lovforslags egentlige Indhold, er udtrykt i dets § 4, hvis ganske faa Linier lyde saaledes: „Fordringerne ved Adgangsprøven, Maalet for Seminarierets Undervisning og Fordringerne ved de afsluttende Prøver fastsættes af Ministeriet“. Man er ikke meget klogere i Retning af, hvad der paa disse Hovedpunkter vil opnaas ved Loven efter at have læst denne Paragraf end forinden. Det minder mig noget om, hvorledes det gik med Loven om Opførelsen af Kristiansborg Slot. Her i Tinget vidste man kun,

hvilke Mure der skulde omfatte Slottet, men havde ingen Forestilling om, hvilken Ordningen skulde være indenfor disse Mure. Man har jo ogsaa senere fundet det nødvendigt ved dette store Bygningsforetagende at lade Rigsdagen være med i Form af et Udvalg, udpeget af begge Tingene. Det er jo muligt, at noget lignende ogsaa her kunde tænkes. Hvis man mener i selve Loven ikke en Gang at kunne optage de almindelige vejledende Grundsynspunkter for Undervisningen i Seminarierne, som Rigsdagen dog skulde have en Forestilling om for at kunne have de fornødne Motiver for sin Afstemning over Forslaget, saa var det vel muligt, at man kunde sige: Ja, Ministeriet skal nok ligesom tidligere fastsætte Fordringerne her, men efter Samraad med en af Rigsdagen nedsat Kommission, der kan være vejledende for Ministeriet med Hensyn til, hvad der paa dette Omraade vil finde Rigsdagens Billigelse. Nogen Betryggelse vilde det i alt Fald give. Det skulde ikke betegne nogen Mistillid til Ministeriet, nogen Formening om, at det ikke med den bedste Villie vilde gaa til Løsningen af sin Opgave her, men blot raade Bod paa det besynderlige Forhold, at vi kun have med Rammerne, slet ikke med Indholdet at gøre, idet vi give en Seminarielov.

Særlig Spørgsmaalet om Maalet for Seminarieundervisningen vilde det være rigtigt at kunne følge under Afgørelsen. Hvad dette Maal angaar; er jeg enig med tidligere Talere, der have ment, at Sprogundervisning efter en større Maalestok end hidtil maa medoptages i Læreruddannelsen, baade af Hensyn til Skolen, som har udviklet sig saaledes, at den nu selv gør Krav paa Lærere med Kundskaber i fremmede Sprog, og af Hensyn til Lærerne for fuldt ud at faa afskaffet eller dog bidrage til at faa afskaffet det Begreb, som blomstrede saa stærkt i tidligere Tider, naar man talte om Folkeskolelærere, men som i senere Aaringer heldigvis er mere og mere i Færd med at visne bort, Begrebet Seminarisme. Hvad er Seminarisme? Seminarisme er ikke det, at man kun ved lidt, men Seminarisme er det, at man trods dette, at man kun ved lidt, alligevel betragter sig som vidende meget eller alt, at man træder op som den, der har afsluttet sin Udvikling og Uddannelse med de Stumper og Brokker, man i Virkeligheden kun har at bygge den paa. En Bonde, der gaar bag sin Plov og maaske ikke ved saa meget som Skolelæreren, lider ikke af Seminarisme, for han bilder